

Overview

The Company (DTS)

Na 9 weken voetbaltrainingen te hebben gegeven in Amerika zit mijn grote avontuur erop. Ik kijk met een gemengd gevoel terug op deze periode. Ik heb leuke en minder leuke dingen meegemaakt. Achteraf kan ik zeggen dat ik blij ben dat het zo gelopen is omdat ik voor mijn gevoel een reëel beeld heb gekregen van Amerika en haar cultuur.

Eén van de belangrijkste kenmerken uit die cultuur is de sport. Sport speelt een belangrijke rol binnen Amerika en zit echt vervlochten in de maatschappij. Amerikanen investeren veel geld in de ontwikkeling van sport. Een assistent voetbalcoach bij één van de betere universiteiten verdient gemakkelijk tussen de 100 en 120 duizend dollar per jaar. Voor Nederlandse begrippen is dat een hoop geld echter stelt het voor de Amerikanen niet veel voor. Daar is alles meer, groter, extremer.

Ouders investeren veel geld om hun kinderen te laten sporten. De kosten variëren tussen de 200 en 800 dollar per kind. Sommige ouders willen dat hun kind plezier heeft en tegelijkertijd een betere beweger wordt. De meeste ouders (daar heb ik veel mee te maken gehad) willen dat hun kind zo goed mogelijk wordt. De reden hiervoor is simpel. Het highschool team moet gehaald worden zodat zij zich daar verder ontwikkelen om eventueel later een sportbeurs voor een universiteit te kunnen verdienen. Voor velen is dit een uitweg als je nagaat dat een jaar op een universiteit in Amerika al snel kan oplopen tot 50.000 dollar. Hoe dan ook de kwaliteit van de trainingen hoort in mijn ogen voorop te staan of in ieder geval naast het zakelijke aspect. Binnen het bedrijf soccer centers is dit niet het geval. Dit brengt mij gelijk op één van de aspecten die mij dwars hebben gezeten de afgelopen periode.

Zoals in één van mijn eerdere blogs beschreven is soccer centers een commercieel bedrijf. Over het 'business point of view' zoals ze dat daar noemen, kan ik vrij weinig vertellen. Het zakelijk aspect zal vast en zeker goed verlopen want de kampen blijven lopen. Al merkten we wel dat het aantal aanmeldingen naarmate de weken vorderde wel terug liepen. Waar ik en nog een aantal andere coaches ons aan gestoord hebben tijdens ons verblijf is hoe het bedrijf invulling geeft aan het geven van trainingen.

In mijn ogen (uiteraard kijk ik met een Calo bril op) zou de primaire doelstelling moeten zijn dat de kinderen centraal staan tijdens de trainingen. Zo kan er ontdekt worden waar hun grenzen en interesses liggen en is er ontwikkeling van hun beweegidentiteit mogelijk. De primaire doelstelling die soccer centers hanteert is dat de kinderen plezier moeten hebben zodat zij blijven terug komen naar het bedrijf en zo dus geld in het laadje blijft komen. De kinderen echt beter maken is van secundair

belang. Bij het opstellen van het curriculum wordt geen rekening gehouden met wat de kinderen nodig hebben. Elke week is een 'copy paste' van de week ervoor. Er zijn dus kinderen die bijna de hele zomer dezelfde oefeningen doen. Ouders betalen veel geld om hun kinderen daar te laten voetballen. Het is mijn taak om kwaliteit te leveren ook al kiest het bedrijf voor kwantiteit. Daarom heb ik ergens halverwege mijn verblijf ervoor gekozen om niet meer geheel vast te houden aan het curriculum. In mijn aanpak heb ik gekeken naar wat de kinderen nodig hadden en daar geschikte voetbalachtige activiteiten aan verbonden. Dit werd mij en een andere trainer (die tevens ook een pedagogische achtergrond heeft) niet in dank afgenomen.

Een ander gegeven is dat de Amerikanen heel extreem zijn in hun emoties. Het uiten van die emoties vertaalt zich in gedrag dat voor ons nuchtere Nederlanders over de top en vooral gemaakt is. De woorden 'amazing' en 'tremendous' worden herhaaldelijk gebruikt. Het gemaakte of neppe gedrag is waar ik mij erg aan gestoord heb. Ik ben iemand die vrij direct is en graag zegt wat die denkt en voelt. Dat is iets waar de Amerikanen niet bekend mee zijn en waar de directie binnen het bedrijf absoluut niet van gediend was. Dit brengt mij op een ander punt van ontevredenheid binnen het bedrijf en dat is hoe zij omgaan met hun personeel.

Tijdens de intro dag werd door de directie aan ons verteld dat zij onze input op prijs stellen. In de praktijk bleef daar weinig van over. In het begin luisterden zij nog wel naar wat wij te zeggen hadden maar naarmate de weken vorderden werd zelfs daar geen gehoor meer aan gegeven. In Nederland hebben wij nog wel eens het idee dat we een nummer zijn binnen een bedrijf. Bij soccer centers ben je nog minder dan dat. Zij geven de opdrachten en je hebt het maar te slikken. Eigenzinnig als dat ik ben heeft dat voor aardig wat verhitte discussies gezorgd.

Zo waren er wel meer punten. Het vervoer van huis naar werk en weer terug was ook niet altijd even top geregeld. De misschien wel grootste ergernis waar een heleboel trainers mee zaten is dat zij met hun klachten en/of wensen ook niet terecht konden bij de HR afdeling. Er was wel een aanspreek punt aanwezig maar achteraf bleek die helemaal geen echte functie binnen het bedrijf te hebben.

Ik kan gerust stellen dat het geen gelukkig huwelijk is geweest tussen soccer centers en mij. De wisselwerking tussen de Amerikaanse cultuur en mijn Bosnisch/Nederlandse invloeden is alles behalve een goede match geweest. In mijn ogen is het wat betreft het trainingen geven een vrij amateuristisch bedrijf waar zeker nog een heleboel ruimte voor verbetering ligt.

The Children

In Amerika heerst er een hele beschermende cultuur als het op kinderen aankomt. Dat begint al bij de opvoeding. De kinderen worden heel beschermend opgevoegd. Alles wordt voor ze gedaan en obstakels worden voor ze uit de weg genomen. Van jongs af aan leren zij niet om met tegenslagen om te gaan. Een ander gegeven waar ze in Amerika heel voorzichtig mee zijn is fysiek contact tussen volwassenen en kinderen. Om het minste of geringste kan je daar al aangeklaagd worden. Tijdens de

intro dag werd ons verteld om niet teveel contact te maken met de kids. Zodat het bedrijf niet in de positie zou kunnen verkeren om aangeklaagd te worden. De eerste week heb ik mij daar aan gehouden. Aan het einde van die week baalde ik dat ik als docent niet meer uit de groep had gehaald doordat ik te gemaakt teveel afstand had gecreëerd. De rest van mijn verblijf heb ik mij niet teveel van die regel aangetrokken en gedaan wat ik dacht dat nodig was om het maximale uit de groep te kunnen halen.

Als ik een vergelijking maak tussen de Amerikaanse en de Nederlandse kinderen die ik les heb gegeven. Dan kan ik zeggen dat de kinderen in Amerika zowel cognitief als motorisch achterblijven op de Nederlandse leeftijdsgenoten. De Amerikaanse kinderen hebben erg veel moeite om zelf tot een oplossing te komen voor een bepaald beweegprobleem. Zij stellen liever de vraag coach wat moet ik nu doen? Dan dat zij zelf dingen gaan uitproberen. Wat voor ons 'logisch' is, is dat voor de Amerikanen niet. Zij zijn gewend om alles voorgekauwd te krijgen en gedrild te worden. Ondanks het gebrek aan eigen initiatief, ogen de kinderen in Amerika wel volwassener. Dat uit zich vooral in het respect die de kinderen hebben richting de volwassenen. In Nederland de zijn de kinderen veel vrijer in de omgang. Ze zijn een stuk speelser en brutaler dan in Amerika.

Over het algemeen waren de kinderen motorisch gezien niet sterk. Er waren een heleboel kinderen die te maken hadden met balansproblemen. Tijdens activiteiten was duidelijk zichtbaar dat zij de bewegingen nog niet eigen hadden gemaakt. De kinderen krijgen tijdens hun gymlessen op school alleen maar sporten. Fundamentele motorische vaardigheden worden niet of zelden aangeleerd. Buiten spelen doen de kinderen daar ook niet. De afstanden tussen de huizen zijn dusdanig groot dat je niet even op je fiets stapt en naar vriendjes en vriendinnetjes gaat om te spelen.

Special Thanks

Voor mij was het een prachtige ervaring waarin ik veel heb geleerd. Ik heb erg veel gezien van zowel het land als het 'echte' leven in Amerika. Ik heb geprobeerd om mij zo goed mogelijk aan te passen aan de cultuur maar er volledig aan toegeven was voor mij geen optie.

Wat het lesgeven betreft heb ik veel kunnen toepassen wat ik de afgelopen twee jaar op de Calo heb geleerd. Ik was zelfverzekerd genoeg om dingen uit te proberen. Dat wil niet zeggen dat het altijd even succesvol was maar het heeft mij wel gevormd tot een completere lesgever. Persoonlijk was het goed om even los van de Calo te zijn geweest al moet ik eerlijk bekennen dat ik het lastig vond om de Calo visie echt helemaal los te laten.

Door mijn periode in Amerika en de 'work ethic' die ze daar hebben, ben ik nu nog gemotiveerder om de opleiding af te ronden. Ik wil in de zeer nabije toekomst leerlingen helpen om al dan bewegend hun identiteit te ontdekken.

Ik wil DTS bedanken voor het mogelijk maken voor deze 'tremendous experience'.

Ik wil iedereen op de Calo bedanken die de afgelopen twee jaar een bijdrage hebben geleverd aan het ontwikkelingsproces van mij als docent.

En uiteraard wil ik iedereen bedanken voor het lezen van de blogs. Ik hoop dat jullie ervan genoten hebben en eventueel nieuwe inzichten hebben gekregen.

I've tried the American dream for a second.. But it just wasn't for me!

Thanks for everything,
See you guys, Bye!